

hans Velvillie maaffe ikke bliver saa stor, naar jeg gaar over til, hvad jeg nu vil tale om. Naar jeg taler om det ærede Medlems Kjærlighed til Kjøbenhavn, maa jeg sige, at jeg er ikke saa tilfreds med den, som jeg under andre Forhold er med hans overordentlige Elskværdighed. Han mener, at 170,000 Kr. til Kjøbenhavn er en Urimelighed, og han mener ogsaa, at der i denne Sal er en stærkt Stemning for at gaa derimod, og det vil være en af de Bestemmelser i dette Lovudkast, som man vil have aller-vanskeligst ved at faa igennem. Han sagde med denne Elskværdighed, hvormed han nu en Gang udtrykker sig, at vi Kjøbenhavnere hang sammen som Urtehal, naar det gjaldt Kjøbenhavn. Jeg maa tilstaa, at i denne Henseende kunne vi ikke staa Maal med andre ærede Medlemmer. Naar jeg ser hen til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), og jeg kunde sige det ærede Medlem fra Næns (Berntsen) ogsaa, har jeg aldrig lagt Mærke til, at de have glemt deres lokale Interesser. Jeg tror, man hører meget mindre til de lokale Interesser fra Kjøbenhavnernes Side end fra nogen anden Side her i Salen. Naar det ærede Medlem vil gaa Folketingstribunen igennem, tror jeg, han vil komme til dette Resultat. Over for den Stilling, Skolelærerne have, idet de ere saa tarvelig stillede — og derfra gaar jo ogsaa dette Lovudkast ud — er det ganske naturligt, at Staten, naar den traadte til, vilde hjælpe de daarligt lønede; men naar det saa efterhaanden gik saa vidt, at alle Lærerne fik Del i Beløbet, som voksede op til 500,000 Kr., vilde det være ganske naturligt, at Kjøbenhavn fik Del deri; men ganske unaturligt vilde det være, om man oven i Købet nægtede Kjøbenhavn Andel i, hvad der ud over de 500,000 Kr. nu af Statskassen skal ydes i Tilskud til det almindelige Skolevæsen. Det vilde være en saa himmelraabende Uretfærdighed, at selv om det er lykkedes det ærede Medlem at sørge for, at Kjøbenhavn ikke fik det Antal Repræsentanter her i Salen, hvortil det har Ret efter Grundloven og efter den naturlige Retfærdighed, skal det dog ikke lykkes ham at sætte sin Vilje igennem i denne Henseende. Nej, da det dog viser sig, at Kjøbenhavn fylder Statskassen nok saa meget som nogen anden Del af Landet, da Kjøbenhavn ifølge sit Indbyggertal bidrager langt mere end Landbefolkningen til Skatterne, vilde det være i højeste Grad urimeligt, om Kjøbenhavn ikke fik en Del af det, der fra Statskassen gaar ud til Landet. En stor Del af Statskatternes 28 Millioner indgaar ved Told o. s. v., og af toldpligtige Sager for-

bruges vist i Forhold til Befolkningen den overvejende Del i Kjøbenhavn og Købstæderne. Det antager jeg for en given Sag, og hvis det ærede Medlem ikke ved det, vil jeg hen-vise ham til en Bog om Landbruget og Toldreformen, hvor han vil kunne finde for-nøden Oplysning i saa Henseende.

Dernæst nævnedes det ærede Medlem som Grund til at tilfidesætte Kjøbenhavn, at vi vare grumme selvstændige herinde. Han vilde saa uhyre gerne, at Kommunerne paa Landet skulde staa selvstændig i deres Skolevæsen, men det skar ham i Hjertet, at Kjøbenhavn skulde faa for meget at sige. Jeg vil trøste det ærede Medlem med, at naar vor Skoledirektion bestaar af Provsten, som er udnævnt af Regeringen, Overpræsidenten, som udnævnes af Regeringen, og en Borgmester, som ikke kan blive Borgmester, uden at hans Valg stadfæstes af Regeringen, saa ere vi ikke saa foruroligende selvstændige, saa er der heller ikke af den Grund Anledning til at tilfidesætte Kjøbenhavn. I det hele taget kunde jeg ønske at vide, hvilken Bemyndigelse det ærede Medlem har, paa hvis Begne han taler, naar han siger, at man ønsker at gaa Kjøbenhavn saa nær som muligt. Da det ærede Medlem og hans Venner foretoges deres politiske Svingning, da kunde jeg godt forstaa, at de hylbode det gamle Ord: divide et impera — del og hersk — og søgte at stille Demokratiet i By og Land fra hinanden; men det gik hermed som med Skytøjet og Konserverfabrikkerne. Ligesom Konserverfabrikkerne ere fallit, er ogsaa det ærede Medlems Politik gaaet fallit, og derfor synes jeg, at han gjorde klogest i at lade Kjøbenhavn være i Fred. (Berntsen: Nu maa De ikke være for haard!) Nej, jeg vil saa gerne være blid mod det ærede Medlem, jeg sætter saa over-ordentlig Pris paa ham — derimod har jeg ikke altid saa megen Tillid til hans ideale Opfattelse af Skolevæsenet. Jeg deler hans Anskuelse angaaende Skolefrihed, jeg ønsker ogsaa, at den enkelte skal være frit stillet og have Lejlighed til at faa sine Børn i den Skole, hvor han føler sig hjemme. Jeg er ogsaa enig i hans hele i denne Henseende friske Betragtning. Det kan være, at jeg nu og da har fundet, at den i Praxis ikke var saa friskindet; men det ligger sikkert ikke i den almindelige Retning, det ærede Medlem tilhører, det er snarere Manden, som er redebon, og Kødet, som er skrøbeligt over for politiske Modstandere. Dog med hans Ord og Teorier i denne Henseende er jeg som sagt, tilfreds. Derimod er jeg ikke tilfreds, naar han i sin Tale siger: „Jeg mener, at Almuefkoledæfenet bør være ind-